

PAU VALENT

Tarinoita tornistani

PAU VALENT

Tarinoita tornistani

SCRIBO
ERGO
SUM

© 2022 Valent, Pau

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4830-5

Valhe	1
Kengät	11
Noble House	15
Räppiä ja jyystöä	41
Hetteitä	55
Arvon naiset – Puukeppi	71
Hacerse el sueco	75
Hine Rare, eli jonkinlainen joulusatu	83
Räppiä ja jyystöä 2	103
Taidenäyttely	109
Vessapoliisin päiväkirja	119
Vieraslaji	125
Kusti polkee	129
Räppiä ja jyystöä 3	135
Orinoco flow	145
Arvon naiset – Monikulttuurisuutta	153
Claran joulu	159
Kirjailijan painajainen	171

Tutustuin Sofiaan hississä. Hän työnsi tullessaan lastenvaunuja ja talutti taaperoa vapaalla kädellään. En ollut nähnyt häntä koskaan aikaisemmin, mikä johtui siitä että olin vasta hiljattain muuttanut taloon.

Hiljan ei kyllä aivan pitänyt paikkaansa, sillä olin asunut kattohuoneistossa jo kaksi vuotta. En juuri tuntenut naapureitani, mikä johtui työstäni. Toisaalta naapureita oli talossa yli kuusikymmentä, joten kaksi vuotta oli kyllä varsin lyhyt aika oppia tuntemaan heidät kaikki. Tunsin Carmenin, joka asui miehensä kanssa toisessa kerroksessa, Josén, joka valittiin asiakasyhdistyksen presidentiksi viime vuonna ja Antonion, joka korjasi vedenlämmittimeni pian muuttoni jälkeen. Muutamia tunsin ulkonäöltä, mutten tiennyt heidän nimiään.

Hissi oli ahdas ja kaiken lisäksi sinne joutui menemään ikään kuin kulman takaa, koska ovi aukesi käyntisuuntaa kohti eikä päinvastoin. Näiden nykyaikaisten suuripyöräisten vaunujen kanssa se

oli erityisen hankalaa, sillä ne eivät oikein tahtoneet kääntyä niin pienessä tilassa. Kaiken lisäksi hikoilimme paksuissa talvivaatteissa, sillä vaikka aamulla oli pari astetta pakkasta, niin nyt iltapäivällä lämpötila oli noussut yli viiteentoista. Pidin ovea auki, jotta hän pääsi lapsineen sisälle ja menin itse perässä.

Esittelin itseni - uusi asukas kun olin - ja hän sanoi asuvansa kuudennen kerroksen viidennessä asunnossa. Siis minun alapuolellani, sillä itse asuin kattohuoneistossa. Juttelimme jotain säästä, ja muistaakseni kysäisin jotain lapsistakin. Lastenvaunuissa nukkuva oli poikalapsi ja minua suurilla silmillään tuijottava kolmevuotias oli kuulemma nimeltään Aina.

Pari kuukautta myöhemmin tapasin Sofian parkkihallissa. Hän oli nostellut painavan näköiset ostoskassinsa tavaratilasta ja irrotteli nyt lapsiaan turvaistuimista, kun saavuin paikalle Nissan Qashqaillani. Nyt siis tiesin, kenen ne kaikki rojut olivat, joita oli alkanut kerääntyä parkkipaikan nurkkaan, vaikka niitä ei siellä olisi saanut säilyttää. En saattanut käsittää, miten hän aikoi saada ostoksensa ja lapsensa kuljetetuksi hissille asti, joten tarjouduin kohteliaasti auttamaan.

Sofia oli niitä ihmisiä, jotka eivät lainkaan osanneet pelätä vieraita. Olin tavannut muitakin hänen kaltaisiaan naisia. Tämä, aivan liian luottavainen käytös, oli saanut minut ajattelemaan, että kyse oli jonkinlaisesta alistumisreaktiosta. Samanlaisesta, jota esiintyy apinoilla, kun alemmassa asemassa oleva tarjoutuu nyppimään kirppuja alfauroksen turkista. Sofian kaltaisilla naisilla on usein tapana naamioida oma epävarmuutensa osoittamalla liiallista läheisyyttä jopa aivan ventovieraille. Hänen kaltaistensa ihmisten reviiri on lähestulkoon olematon ja siksi he usein, sitä lainkaan huomaamatta, tunkevat itsensä häiritsevän lähelle toista ja koskettelevat tätä tahattomasti.

Niinpä nyt, kun ahtauduimme hissikoppiin, Sofia lapsi käsivarrellaan, hän tarttui minua käsivarresta vasemmalla kädellään samalla, kun kiitti minua avusta. Silloin näin hänen vihkisormuksensa. Tunnistin sen heti, sillä se oli omani.

”Tiedätkö”, sanoin, ”minä olen tehnyt tuon sormuksen.”

”Niinkö?” Sofia sanoi. Hänen äänensä kuulosti kiinnostuneelta ja hänen pitkät ja aistikkaat sormensa puristivat hieman kovemmin käsivarttani. Se häiritsi minua hieman.

”Oletko sinä Hectorin vaimo?” kysyin.

”Olen. Mistä sinä hänet tunnet?”

”Me olimme samalla luokalla. En tiennytkään, että Hector asuu tässä talossa. Kun tapasin hänet viimeksi, hän asui vanhempiensa kotona Feliu Turan kadulla, mutta siitä on jo aikaa. Kerro hänelle terveisiä.”

Seuraavan kerran tapasin Sofian kaksi päivää myöhemmin. On omituista, ajattelin, että törmään häneen jatkuvasti, vaikka parina aikaisempana vuotena en ollut nähnyt hänestä vilaustakaan, kuten en Hectoristakaan. Arvatenkin se johtui siitä, että minun aikatauluni oli täysin muuttunut nyt, kun olin muuttanut työhuoneeni pois Sant Gugatista. Se oli ollut hyvä ratkaisu jo siitäkin syystä, että nyt minulle jäi enemmän vapaa-aikaa, kun sitä ei tuhraantunut ruuhkassa istumiseen.

Nousin parkkihallista hissillä, kun se pysähtyi heti seuraavaan kerrokseen. Ovi avautui ja näin, että tulija oli Sofia. Hän tervehti minua niin tuttavallisesti, kuin olisimme tunteneet aina toisemme. Hänellä oli päällään avokauluksinen kukkakuvioinen pusero ja muodonmukaiset, kapealahkeiset housut. Vaikka tämä oli vasta kolmas kerta, kun tapasimme, totesin, että hän osasi pukeutua tyylikkäästi.

Kurotuin pitämään ovea auki, kun oven ja vaunujen välistä livahti sisälle pikkuinen Aina. Hänellä oli toisessa kädessään tuttipullo ja toisella kädellään hän kurkotti painamaan hissien kuutosnappia. Silloin hänen pullonsa putosi ja se vierähti hänen äitinsä jalkoihin.

Kun Sofia kumartui nostamaan pulloa lattialta, satuin katsahtamaan hissien peräseinää peittävään peiliin. Näin hänet siinä peilissä takaapäin ja kumartuneena. Tuon näyn nähtyäni ymmärsin

välittömästi, miksi Hector oli kuolannut hänen peräänsä niihin aikoihin, kun meillä vielä oli tapana kokoontua perjantai-iltaisin porukalla Via Finaleen. Mutta siitäkin oli jo monen monta vuotta. Sitten muutin Sant Gugatiin ja menetin tyystin kontaktini entisiin ystäviini. En edes muista olinko nähnyt Hectoria kuin sen yhden ainoan kerran hänen tullessaan tilaamaan vihkisormusta, joka nyt kiilteli tuossa sirossa ja viettelevässä nimettömässä, joka ojentautui koskettamaan käsivarttani.

Havahduin ajatuksistani siihen, että Sofia sanoi jotakin.

”Anteeksi, mitä sanoit?”

”Sitä vain, että sopisiko sinun tulla meille jonain viikonloppuna illalliselle? Voisitte muistella vanhoja aikoja, Hector ja sinä. Hän pyysi minua kysymään sinulta, kun hänellä itsellään on niin kovasti työkiireitä.”

En pystynyt lainkaan kuvittelemaan, mitä koulutoverini ja entinen ystäväni teki töikseen. Silloin, kun vielä tapailimme, hänellä oli pilveä poltellessaan tapana voughottaa siitä, kuinka hän menisi yliopistoon lukemaan kauppatieteitä. Siellä ne isot rahat liikkuu, hänellä oli tapana sanoa.

Tietämättä miten kieltäytyä kyllin kohteliaasti, myönnyin ja sovimme lopulta seuraavan viikon lauantaista.

Laskeuduin portaita kuudenteen. Sofia avasi oven ja toivotti minut tervetulleeksi. Hänen poskisuudelmansa oli lämmin ja viipyilevä. Minulla ei ollut suuria odotuksia illallisen suhteen ja kuten arvata saattoi, se ei yltänyt edes odotusteni tasolle. Sofia teki kyllä parhaansa, sitä en voinut kieltää, mutta minulla ja Hectorilla ei ollut mitään yhteistä, mistä keskustella.

Selvisi, että hänellä oli metallialan yritys, joka teki töitä autoteollisuuden alihankkijana. Hector kertoi minulle uudenlaisen umpion erikoisominaisuuksista, jollaisia tulevassa automallissa olisi. Kuuntelin häntä kuitenkin vain puolella korvalla, sillä silmäni lepäsivät hänen vaimossaan, joka kulki keittiön ja olohuoneen väliä.

Kun katselee maailman menoa
ylhäältä tornista,
näkee asiat
vähän eri perspektiivistä.
Tarinoita tornistani
on kokoelma kertomuksia
ja valokuvia
jotka herättävät ajatuksia,
mielikuvia ja tunteita.
Ne ovat täynnä hauskoja
tapahtumia tosielämästä
ja mystisiä kohtaamisia
vierailta mailla.

9 789528 048305